

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 45/2011

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S. Dž., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práv zaručených v čl. 5, čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom prokurátora vojenskej súčasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s vybavením jeho podnetu zo 16. augusta 2010, ako aj jeho listom č. k. Hn 187/09-30 z 29. septembra 2010 v uvedenej veci a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. Dž. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2010 doručená sťažnosť S. Dž., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2,

čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj porušenie práv zaručených v čl. 5, čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom prokurátora vojenskej súčasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor vojenskej súčasti generálnej prokuratúry“) v súvislosti s vybavením jeho podnetu zo 16. augusta 2010 listom č. k. Hn 187/09-30 z 29. septembra 2010.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol spolu s ďalším spoluobžalovaným rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1 T 3/05 z 18. mája 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 22/05 zo 16. novembra 2005 uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 a § 41 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon platný a účinný do 31. decembra 2005“) a trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 9 ods. 2 a § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona platného a účinného do 31. decembra 2005.

3. Jedným z kľúčových dôkazov, na základe ktorých bol sťažovateľ uznaný vinným, bol výsledok znaleckého dokazovania týkajúceho sa porovnania profilov DNA zo vzorky biologického materiálu zaisteného na mieste činu a zo vzorky biologického materiálu odobratého sťažovateľovi v priebehu prípravného konania. Podľa záveru znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a forenznnej identifikácie v Košiciach č. PPZ-3297-3/KEU-KE-EXP-2004 zo 7. decembra 2004 sa profil DNA genetického materiálu izolovaného z vnútornej strany časti prsta gumenej rukavice označenej ako stopa č. 2 (ktorú poškodená podľa svojej výpovede strhla pri obrane jednému z páchatel'ov) zhodoval s DNA profilom predloženej porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej ako „S. Dž...“. Analýzou a porovnaním profilu DNA bolo potvrdené, že pôvodcom genetického materiálu zaisteného na mieste činu je sťažovateľ.

4. Sťažovateľ namieta, že na označený dôkaz nemali súdy prihliadať, pretože pri odobratí mu porovnávacej vzorky biologického materiálu v priebehu prípravného konania nepostupovali príslušníci Policajného zboru v súlade so zákonom.

5. Sťažovateľ sa obrátil na orgány prokuratúry podnetom na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 Trestného zákona platného a účinného do 31. decembra 2005, proti policajtom služobne zaradeným na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Poprad a na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bardejov, ktorí sa v priebehu vyšetrovania podieľali na získaní dotknutého dôkazu. Vo veci opakovane rozhodovala sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (uzneseniami sp. zn. ČVS: SKIS-71/IS-4-SV-2009 z 1. decembra 2009 a sp. zn. ČVS: SKIS-71/IS-4-SV-2009 z 10. februára 2010), Vojenská obvodná prokuratúra v Prešove (uznesením sp. zn. Opn 435/09 z 26. januára 2010) a Vyššia vojenská prokuratúra Trenčín (uznesením č. k. Vn 231/09-23 z 26. apríla 2010).

6. Sťažovateľ nesúhlasil so záverom konečného rozhodnutia prokurátora Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín č. k. Vn 231/09-23 z 26. apríla 2010, ktorým bolo zrušené prvostupňové uznesenie povereného príslušníka 4. inšpekčného oddelenia odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. ČVS: SKIS-71/IS-4-SV-2009 z 10. februára 2010 o odložení podnetu na začatie trestného stíhania (trestného oznámenia) pre neprípustnosť z dôvodu premlčania, pričom prokurátor sám rozhodol podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) o odmietnutí veci s tým, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku (na vykonanie úkonov na doplnenie trestného oznámenia, pozn.).

7. Sťažovateľ sa podnetom zo 16. augusta 2010 obrátil priamo na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) žiadajúc preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o ním podanom trestnom oznámení proti policajtom, ktorí vykonávali úkony vyšetrovania v jeho trestnej veci.

8. Sťažovateľ zopakoval svoju argumentáciu, podľa ktorej bol dôkaz kriminalistickou expertízou profilu DNA získaný nezákonne, a preto nemal byť v konaní pred súdmi použitý. Porovnávacia vzorka bukálneho výteru mu bola odobratá ešte 30. novembra 2004 pred vznesením obvinenia, aj keď na úradnom zázname o uvedenom úkone je uvedené, že vzorka bola odobratá osobe obvinenej zo spáchania trestného činu. Obvinenie v trestnej veci, v ktorej bol dôkaz použitý, mu však bolo vznesené až 14. decembra 2004. V dôsledku týchto skutočností nemohol ani sťažnosťou napadnúť uznesenie, ktorým orgány činné v trestnom konaní pribrali do konania znalecký ústav na vykonanie znaleckého dokazovania – kriminalistickej expertízy profilu DNA. Podľa sťažovateľa uvedené skutočnosti jednoznačne preukazujú porušenie ustanovení procesných predpisov a spáchanie trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa zodpovednými príslušníkmi Policajného zboru, v dôsledku čoho došlo k jeho odsúdeniu.

9. Prokurátor vojenskej súčasti generálnej prokuratúry upovedomil sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho podnetu listom č. k. Hn 187/09-30 z 29. septembra 2010, v ktorom okrem iného uviedol: „... *V plnom rozsahu sa stotožňujem s argumentáciou prokurátora VVP Trenčín nachádzajúcou sa v odôvodnení vyššie citovaného rozhodnutia. Správne uviedol, že so skutočnosťami uvedenými v trestnom oznámení, sa dôsledne vysporiadal Krajský súd v Prešove, a to v odôvodnení rozsudku zo 16. novembra 2005 pod sp. zn. 5 To 22/05-364. Váš podnet zo 16. augusta 2010 neobsahuje v tomto smere žiadne nové skutočnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatujem, že v postupe prokurátora VVP Trenčín som nezistil žiadne porušenie zákona, uznesenie z 26. apríla 2010 pod sp. zn. Vn 231/09-23 je zákonné a dôvodné, a preto odkladám Váš podnet zo 16. augusta 2010 ako nedôvodný.*“

10. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ namieta porušenie svojich práv zaručených v ústave a dohovore, neuviedol však návrh rozhodnutia, ktorého sa v konaní pred ústavným súdom domáha.

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

4. Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

9. Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

10. Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre...

11. Podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor.

12. Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

13. Prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo (§ 35 ods. 2 zákona o prokuratúre).

14. Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

15. Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre je nadriadený prokurátor oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh.

16. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre). Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

17. Podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre na účely konania podľa tohto zákona alebo osobitného zákona a na vybavenie podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie generálny prokurátor, ak ide o špeciálneho prokurátora, prokurátora generálnej prokuratúry okrem prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, krajského prokurátora, vyššieho vojenského prokurátora, prokurátora krajskej prokuratúry alebo prokurátora vyššej vojenskej prokuratúry.

III.

1. Predmet konania, tak ako je vymedzený obsahom sťažnosti, predstavuje tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základných práv zaručených v ústave a práv zaručených v dohovore postupom prokurátora vojenskej súčasti generálnej prokuratúry v súvislosti

s vybavením jeho podnetu zo 16. augusta 2010 listom č. k. Hn 187/09-30 z 29. septembra 2010.

2. V označenom liste z 29. septembra 2010 prokurátor vojenskej súčasti generálnej prokuratúry upovedomil sťažovateľa, že jeho podanie zo 16. augusta 2010, ktorým sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prokurátora Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín č. k. Vn 231/09-23 z 26. apríla 2010 o odmietnutí veci (trestného oznámenia), bolo vzhľadom na jeho obsah posúdené ako podnet podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre.

3. Prokurátor vojenskej súčasti generálnej prokuratúry listom z 29. septembra 2010 sťažovateľa zároveň upovedomil o spôsobe vybavenia podnetu (§ 33 ods. 2 zákona o prokuratúre) uvedúc, že po preskúmaní spisových materiálov, ktoré sa týkajú predmetnej veci (vyšetrovacieho spisu 4. inšpekčného oddelenia odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. ČVS: SKIS-71/IS-4-SV-2009 a dozorových spisov Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove sp. zn. Opn 435/09 a Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín sp. zn. Vn 231/09), považuje rozhodnutie prokurátora Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín č. k. Vn 231/09-23 z 26. apríla 2010 za správne a zákonné.

4. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je jej subsidiarita (IV. ÚS 126/07). Princíp subsidiarity použitia ústavnej sťažnosti sa vo vzťahu k orgánom verejnej moci, ktoré nemajú povahu súdneho orgánu, premieta v ustanovení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde upravujúcom procesnú podmienku prípustnosti tohto prostriedku individuálnej ústavnej ochrany.

5. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

6. Zmyslom a účelom tejto zákonnej úpravy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných zákonných mechanizmov zahŕňajúcich iné orgány verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 126/07).

7. To znamená, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje. V opačnom prípade je sťažnosť neprípustná.

8. Podľa právneho názoru ústavného súdu podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, ako aj opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov, najmä v trestných veciach v štádiách konania pred podaním obžaloby, v rámci ktorých disponuje prokurátor značnými oprávneniami na zaistenie dohľadu nad zachovávaním zákonnosti (obdobne napr. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06). Podnet aj opakovaný podnet zakladajú povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa nimi zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

9. Vynechanie týchto prostriedkov nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (obdobne napr. I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

10. Vzhľadom na to ústavný súd zotrúva v súlade so svojou doterajšou judikatúrou na tom, že každý sťažovateľ je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinný vyčerpať všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov (obdobne napr. III. ÚS 152/03).

11. Z uvedeného vyplýva, že zákon o prokuratúre poskytoval a stále poskytuje sťažovateľovi prostriedok nápravy – opakovaný podnet, ktorým sa mohol, resp. môže domáhať preskúmania zákonnosti vybavenia svojho podnetu zo 16. augusta 2010. Uvedený právny prostriedok umožňoval sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu vzhľadom na právomoc nadriadeného prokurátora (§ 54 zákona o prokuratúre) záväzným pokynom nariadiť prijatie efektívnych opatrení v predmetnej veci aj napriek doterajšiemu postupu a rozhodnutiu Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín, ak by na základe podnetu sťažovateľa dospel k záveru, že označené rozhodnutie Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín z 26. apríla 2010, príp. postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bol v rozpore so zákonom.

12. Použitie tohto právneho prostriedku je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

13. Sťažovateľ opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre nevyužil, ale obrátil sa priamo na ústavný súd, v dôsledku čoho bola jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre neprípustnosť (§ 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

14. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v súvislosti so sťažovateľovou argumentáciou o nezákonnom získaní dôkazu kriminalistickou expertízou profilu DNA sa v tomto prípade nezaoberal samostatne otázkou porušenia sťažovateľových základných práv rozhodnutiami a postupom súdov v sťažovateľovej trestnej veci (postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 3/05 a jeho rozsudkom v označenej veci

z 18. mája 2005 ani postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 22/05 a jeho rozsudkom zo 16. novembra 2005 v danej veci). Sťažnosť sťažovateľa, ktorá sa týkala týchto otázok (sťažnosť z 1. marca 2007), už bola ústavným súdom predbežne prerokovaná, pričom ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 23/07-8 z 22. marca 2007 rozhodol o jej odmietnutí pre oneskorenosť. V súčasnosti prerokúvaná sťažnosť sťažovateľa smerovala zjavne proti postupu generálnej prokuratúry v súvislosti s vybavením sťažovateľovho podnetu zo 16. augusta 2010, pričom ústavný súd je obsahom sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu neprípustnosti stratilo rozhodovanie o ďalších procesných otázkach v uvedenej veci (najmä pokiaľ ide o otázku ustanovenia právneho zástupcu sťažovateľovi a doplnenie sťažnosti o chýbajúce zákonom ustanovené náležitosti, predovšetkým pokiaľ ide o návrh rozhodnutia – petit, ktorého sa sťažovateľ domáha) opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2011